

DE VOLKSUNIE

ORGAAN VAN DE VOLKSUNIE, VLAAMS NATIONALE PARTIJ

Sekretariaat blad : Karthuizersstraat 58, Brussel

HET MOBIEL SLACHTVEE

De ramp te Marcinelle heeft eens te meer de misdadigheid van de unitaire economische politiek in het licht gesteld. Weer heeft de aftandse en onverantwoorde politiek, die in uitstekende verstandhouding tussen de trusts, de sindikaten en de Belgische en Waalse nationalistische geleiders wordt, het leven gekost aan honderden mijnwerkers waaronder tientallen Vlamingen.

Het spel dat de trusts en de sindikaten met onze gewone arbeiders spelen zal thans door de volksmens al wel enigszins aangevoeld worden. Een heilzaam wantrouwen is in elk geval gewekt.

De openbare mening vraagt zich thans met verwondering en verontwaardiging af hoe het in Godsnaam mogelijk is dat er in een mijn met dergelijke primitieve uitrusting en met een dergelijk gebrek aan de elementaire veiligheidsvoorwaarden nog gewerkt wordt. Best worde voor de openbare mening de vraag gesteld hoe het mogelijk is dat de partij-sindikaten dergelijke uitbatingvoorwaarden dulden, zij, die voor de onnozelle kleinigheden bereid zijn de boel op stellen te zetten !

Het doodzwijgen zal thans niet meer baten ! De buitenlandse pers — niet uitgekocht zoals de binnenlandse — die nog vrijuit spreekt bemoet zich te erg met dit schandaal waarin het Waals economisch nationalisme, de Brusselse Vlamingenhaat en het verkocht sindikalisme hand in hand gaan.

Hoe is het mogelijk dat mobielen uit Vlaanderen de winstgevend Limburgse mijnen verlaten om naar te gaan verdienen in de verlieslatende Waalse mijnen, die door honderden miljoenen toelagen van de staat in leven moeten gehouden worden ?

En zo Marcinelle geen marginale mijn is, betaalt men in de marginale mijnen niet evenveel als elders in Wallonië ?

Ligt het niet hierin dat waar het altijd dezelfde trusts zijn in Limburg en in Wallonië, dat dezelfde bazen in Wallonië met minder winst genoegen nemen door de arbeiders meer te betalen, daar waar dezelfde bazen in Limburg hogere winsten boeken door de lonen lager te houden dan in Wallonië ? Waarom de lonen niet gelijkgesteld in Vlaanderen en Wallonië ?

Onze Vlaamse sukkelaars moeten een paar honderd kilometers per dag afleggen, moeten per dag 14 tot 16 uur van thuis weg zijn en mogen rustig kreperen in de Waalse mijnen omdat het de heren trustlieden niet beleeft zich mee te maken om industrie in Vlaanderen te stichten of om de concurrentie er van te verdragen !

Het is inderdaad voor hen voordeliger hij te bouwen of te moderniseren in Wallonië dan nieuw te bouwen of konkurrentie van andere trusts te dulden in Vlaanderen. De sindikaten en de grote, unitaire partijen drijven toch ons mobiel rundervee naar hun mijnen en hun fabrieken.

De hipersociaal gezinde sindikaten en partijen verkiesen hier welbewust het belang van economisch sterke en belangen boven het sociaal belang van de arbeiders en mobiele stakkers.

Hoe is het mogelijk dat de sindikaten het mobiliteitschandaal laten voortduren ! Zij die beweren baas te zijn in het land — en die wanneer ze het willen het ook werkelijk zijn — wensen klaarblijkelijk geen einde te stellen aan de ellende van ons Vlaams slachtvee.

Is het niet klaarblijkelijk voor wie ook maar enigszins nadenkt dat sindikaten en trusts stilzwijgend bondgenoten zijn en dat de sindikaten mond en handen volge-

stopt krijgen om de noodzakelijke industrialisatie van Vlaanderen tegen te houden.

Zo het juist is dat socialistische en kommunisten op cinische wijze deze afschuwelijke toestanden wensen in het leven te houden omdat de bedrogen mobiele sukkelaars in Wallonië Marxistisch besmet worden en die Marxistische ziektebacillen elke dag in hun houten bakken van treinen en in rammelende bussen vloekend mee naar Vlaanderen voeren, wat bezielt dan het christelijk sindikaat om die stakkers godsdienstig, zedelijk, cultureel, maatschappelijk en niet het minst lichamelijk te laten ten onder gaan !

Hoe men het draait of keert de bewuste en schuldige medeplichtigheid van de sindikaten kan niet geloochend worden. Zij zijn de slavendrijvers van ons arbeidsvee en hun houding is des te schandelijker daar ze zich door hun slachtoffers nog laten betalen ook.

Is niet alles misselijk geweest aan die ramp en blijft niet alles misselijk ?

De politiciers verdeelden de rollen. Terwijl Gillon en Huysmans rustig bleven rondtoeren in Kongo — de berichten van de ramp drongen moeizaam in het oerwoud door ! — en de vrienden van de drie partijen hun reisplannen voor Formosa en China vlijtig verder uitwerkten gingen ministers en sindikale bonzen dat aan dag de redders en de familie van de getroffen vervelen. Kwestie van zich te laten zien. Alsof hun grove nalatigheid, hun schuldige verstandhouding met de mijnuitbaters en hun misplaatste en walgelijke publiciteitsmanie niet aangevoeld werden !

Minister Rey vond het ondertussen nodig aan de radio te laten horen dat hij ook wat Duits en slecht Nederlands kende. Een flamingantische lummel die het aanhoorde vond de poging dan nog verdienstelijk ook. De Nederlanders lachten zich echter terecht krom.

Hebben ze om de aandacht van hun schuld af te leiden geen miljoenenkampanje op touw gezet ? Zo zal het publiek onder de miljoenenregen de feiten zelf vergeten en kan binnenkort na het sussen van de openbare mening het spelletje verder gezet worden !

Radio en pers staan immers te hunner beschikking en binnenkort krijgt gelijk bij de Rijksdagbrand de een of andere Van der

Lubbe al de schuld. Doen thans niet reeds de eerste geruchten de ronde ?

Is men anderzijds reeds niet bezig al het geld te verzamelen in socialistische handen en haalt men niet reeds gevallen aan van weduwen van vroegere verongelukten in de mijn die het gekregen geld niet goed konden beheren om des te gemakkelijker zelf het geld in handen te kunnen houden ? Zo zullen de verwanten van hun slachtoffers nog uit de hand van de socialistische moeten eten ook ! En wat zullen ze uiteindelijk krijgen van de gestorte sommen ? Zullen de Vlamingen en de niet gesindkeerden niet eens te meer uitgesloten worden ?

Zelfs voor dit tragisch geval willen de socialistische geen nationaal comité stichten.

Hun socialistisch gouverneur uit Henegouwen moet controleur spelen !

De ellende van de families van de slachtoffers laat de socialistische koud. Zij wensen die alleen uit te buiten ! Dat de C.V.P. laat begaan dient anderzijds niet meer vermeld te worden. Terwijl Lefèvre voor de vorm protesteert, pakken de Formosa-reizigers hun koffers !

Een ander afleidingsmanoeuvre van de socialistische, die zich schuldig voelen en in elk geval de terugslag vrezen is « nationalisatie » schreeuwen. Zij zullen dan wel even lui zijn als nu ! Nu konden ze toch ook de veiligheidsvoorwaarden controleren !

Ons schrikt echter de nationalisatie niet af. De Waalse mijnen laten we onverlet maar dat de opbrengst van het Limburgs kolenkapitaal naar Frankrijk en naar Wallen en Brusselaars gaat zit ons dwars. Wij worden zo al genoeg bestolen ! In elk geval wensen we alleen een nationalisatie zoals in Nederland, waar de staatsmijnen uitstekend renderen en geen nationalisatie zoals in Frankrijk en in Engeland waar de socialistische hebben laten zien wat ze kunnen en waar het zaakje faliet loopt ! Daarom ook dat zelfbestuur aan nationalisatie dient vooraf te gaan. Anders verbrodden de socialistische met hun leger parasieten toch weer alles.

(Lees door blz. 4)

Lezer, wanneer U verhuist, geef dan onmiddellijk uw adresverandering door aan het sekretariaat :
Karthuizersstraat 58, Brussel

VAN CAUWELAERT ALS GESCHIEDENISVERVALSER

Staatsminister Van Cauwelaert, chevalier de la Légion d'honneur, voorzitter van de Grandes Conférences Catholiques (instrument van de Franse propaganda in België), de man die het zo heerlijk ver gebracht heeft, vond het nodig te reageren tegen een uittaling van de heer Van Haegendoren in een referaat over de Vlaamse beweging, waarin deze betreurde dat de makke flaminganten na de oorlog '14-'18 de hand niet gereikt hadden aan de Vlaamse extremisten. Volgens de heer Van Haegendoren — die wel erg naïef blijkt te zijn — zou dit de oplossing van de Vlaamse kwestie bewerkstelligd hebben — Van Cauwelaert heeft de lef te beweren dat de hand wel gereikt werd..... maar dat de extremisten alle schuld dragen want dat zij weigerden ! Bedoelt hij misschien dat de hand gereikt werd aan de renegaten, de verraders, die te koop waren, zoals na de laatste oorlog een Leemans en een Custers ? Maar dan zou hij zijn terminologie waar hij het heeft over rijpe en onrijpe politiciers moeten veranderen in: rijpe en rotte politiciers. Tot welke categorie hij behoort weet iedereen in Vlaanderen.

Dat heeft hij nog bewezen tijdens de koningskwestie.

EEN TYPISCH GENIEPIGE AANVAL

«De Volksunie» heeft goed haar man gestaan bij de ontmaskering van de C.V.P. lijkenrovers in het Bedevaartcomité. Gans het nationale Vlaanderen was hierbij eensgezind. Ook het ruim verspreide onafhankelijk weekblad «t Pallieterke» nam hierbij geen blad voor de mond.

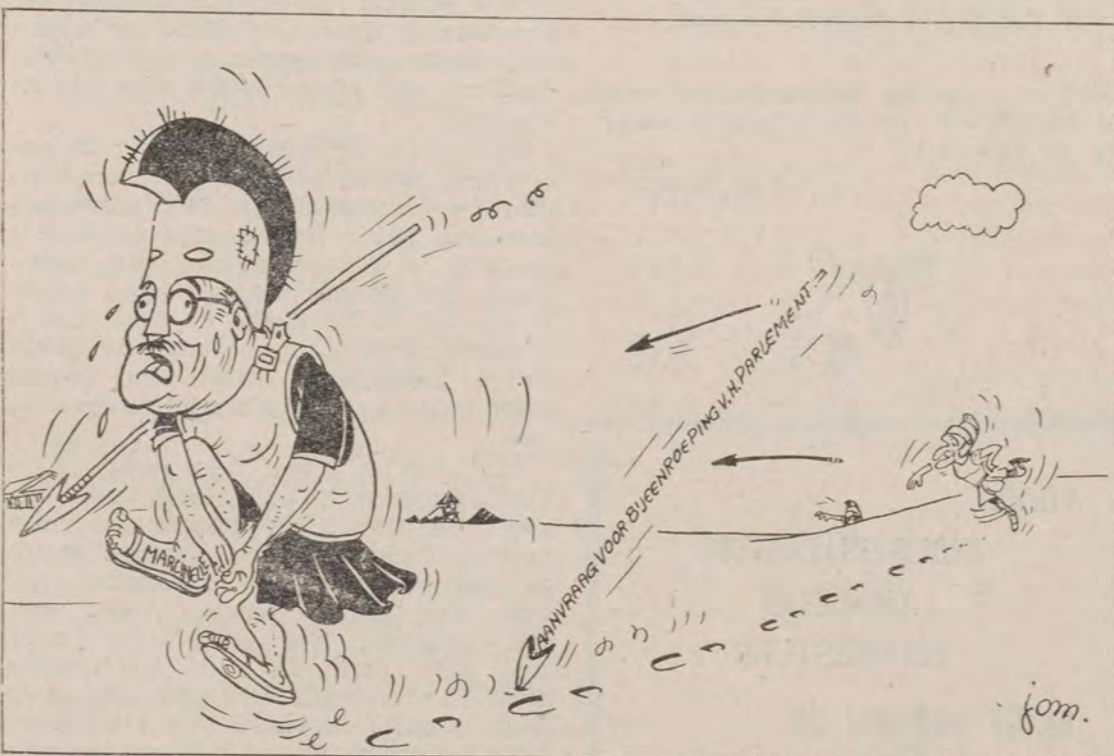
Dat de A.C.V. en andere C.V.P. potentiaatjes die met behulp van een paar oudere en jongere overlopers het Comité beheersen en die deze aanvallen als zoveel verdiende kaakslagen, op hun jacies kregen op wraak zonnen, stond buiten twijfel.

Typisch farizeïsch is hun reactie. In plaats van met open vizier hun schelmstuk te verdedigen verschuilen ze zich achter een zogezegde simpatisant, een vriendje dat hen, een door henzelf gedikteerde brief toestuurde !

«t Pallieterke» zal zichzelf wel verdedigen. Het staat daarvoor stevig genoeg in zijn schoenen.

We wensen echter de nieuwe ingeniepijge streek van deze indringers in en schenners van de vlaams-nationale do-dentempel te laten uitschijnen. Dat de overige leden van het Comité eens te meer dit smerigheidje mee dekken pleit niet voor hen en bevestigt de opvatting dat ze in het Comité niet veel te vertellen hebben. De ouderen zijn moegestreden en de paar jongeren die zogezegd de Vlaams-nationale traditie moeten handhaven, zijn van dit slag dat ze te argeloos en te weinig verstandig zijn om zich niet te laten lijmen door de C.V.P. schijnheiligen.

Een grondige kuus dringt zich op. De reactie van de Vlaamse Volksmens zal zodanig verscherpen dat de dodenschenners zullen buitengeschopt worden. Die dag nadert met rasse schreden !

WORDT MARCINELLE DE VAL VOOR AZIEL VAN ACKER ?
Of de tragische hiel van onze nationale Achilles.

BIJ DE JONGSTE IJZERBEDEVAART

Die bedevaart was nu eenmaal een trefende illustratie van de vervreemding tussen het Bedevaartkomitee en de Vlaamse jeugd.

De jeugd was, talrijker dan ooit, aanwezig. Maar meer dan ooit heeft ze daadwerkelijk laten blijken dat ze niet meer luistert naar de diktatoren van het Nationaal (opgelet geen V.N.) bedevaartkomitee, ja, dat ze er mee spot!

De diktatoren pogen reeds gedurende tien jaren de bedevaarders te verbelgissen om er brave C.V.P.-betogingen van te maken.

De diktatoren diensden er niet voor terug de jongeren uit te dagen door het inrichten van een schaamteloze fraterellenbeweging rond het puin van de vernielde toren, rond de graven van de Vlaamse helden. Walgelijker kon het niet.

Door zijn gestadige uitdaging, door zijn tweedaagse diktatuur te Diksmuide en te Kaaskerke drijft het bedevaartkomitee de jeugd naar... incidenten en kan er dan ook de verantwoordelijkheid van dragen.

De jongeren zijn het huichelspel van die diktatoren beu en zullen het niet langer dulden.

Zeg nu niet dat het komitee thans wat meer Vlaamse zelfstandigheid dan weleer vertoont. Omdat voor één dag de wimpel «Amnestie» mag wapperen, omdat de Voorzitter, Prof. Franssen «meer zelfbestuur» durft afbedelen.

Een beetje «meer zelfbestuur» kunnen ze gerust behouden.

Vlaanderen eist Volledig integraal zelfbestuur.

't Is louter de zweep van de jongeren, de zweep van de Volksunie die zich laat gevoelen en vooral zijn het nog eens... de verkiezingen die naderen. Vergeet de akele komedie van 1931/32 niet, de kazakken-draaijerij van de toenmalige katholieke ministers die eerst weigerden Renaat De Ridder in de IJzertoren te laten begraven om daarna, uit verkiezingspropaganda toelating te verlenen voor het overbrengen van de Vlaamse gesneuvelden die thans in de krypte rusten.

De jongeren gaan beslist terug naar de geest en naar de werkelijkheid van de oorspronkelijke bedevaarten. Zij zullen niet aarzelen om de zuiver Vlaams-Nationale bedevaarten terug in het leven te roepen.

Tegenover de huidige verpolitiekte Belgische bedevaart zullen zij een Vlaamse bedevaart inrichten waar het «Alles voor Vlaanderen» niet meer, zoals thans, vals zal klinken.

De studenten hebben op de vooravond van de Bedevaart een voorsmaakje gegeven aan de heren diktatoren van wat zulk Vlaamse bedevaart kan worden. Hun bedevaart naar Steenstrate was reeds overweldigend groter dan de eenvoudige bedevaart van de oudstrijders, ook naar Steenstrate, in de jaren twintig toen er van Diksmuide nog geen sprake was.

Een voorsmaakje van wat de Vlaamse bedevaart zal worden wanneer ze morgen met wilskracht aangepakt en volgehouden wordt. 't Zal dan gedaan zijn met de verpolitiekte Belgische bedevaart... En we zullen «de doden hun doden laten begraven».

Het zal geen langzaam afbrokkelingsproces zijn, maar een onweerstaanbare stormloop onder de leuze van de Vlaamse doden zelf: «omver en erover».

Iedereen begint zo wat genoeg te hebben van de bedevaartdiktatuur. Zowel de inwoners van Diksmuide en Kaaskerke als de overheid zelf.

De Heer Burgemeester van Kaaskerke heeft geweigerd zich te schikken naar de Clottens-diktatuur. De drankgelegenheden konden openblijven gans de nacht. Een groep jongeren, onder leiding van Dries Beyaert kon van dhr. Clottens geen toelating tot vergaderen bekomen. De burgemeester toonde zich baas op zijn dorp en de groep bewam de gevraagde toelating.

Een lesje voor de C.V.P.-burgemeester van Diksmuide die maar al te gemakkelijk danst naar de C.V.P.-pijpen uit het bedevaartkomitee.

Op 11 juli durft de burgemeester van Diksmuide de leeuwenvlag aan het stadshuis laten uithangen zonder beschermende driekleur; op de bedevaartdag echter niet. Maar als de heer burgemeester het wat te warm in de broek krijgt laat hij spoedig de beschermende driekleur inhalen, tot jolijt van de duizenden bedevaarders.

Ook is er grote misnoegdheid te Diksmuide tegen het bedevaartkomitee dat alles in 't werk stelt om de menigte van Diksmuide weg te draineren door het organiseren van bezoeken aan de kust, aan Brugge, aan Roeselare, enz...enz. In plaats van, zoals vroeger, de bedevaarders te Diksmuide te houden.

Het zogezegd werkkamp van de studenten is een werk-ramp geworden. Geen deelnemers meer. De spandoek: «Werkkamp» ligt stoffelijk opgeborgen in het St Janshotel...

Toen ik aan student D..., vroeger een flinke werker naar de oorzaak van die ineenstorting vroeg werd me gezegd dat de studenten: «het beu zijn te moeten werken onder leiding van een Cafébaas die van werken niets afweet». Wellicht werd hier dhr. Clauw bedoeld, die thans gepensionneerd en geen caféhouder meer is!

«We hebben er genoeg van om alleen maar wat gras van tussen de stenen te moeten trekken en... pinten te drinken» verzekerde Student D... me verder.

En nu iets van de Atlaskelder. De verbodderingsavond van de jongeren kende een overgroot sukses.

Puik muziek, dreunende samenzangen en... goed bier!

Maar ook op het gepaste ogenblik een diep ontroerende herdenking toen volksvertegenwoordiger Wagemans, in naam van het Hoofdbestuur van de Volksunie een prachtige bloemengarve aan mijn vrouwtje overhandigde, bloemengarve die dan in haar naam neergelegd werd bij het portret van Cyriel Verschaeve «destijds de beste vriend van haar echtgenoot».

Meester Wagemans vroeg dan een minuut stilte en ingestogenheid waarop dan gezamenlijk het «vaarwel mijn broeder» gezongen werd.

Op bedevaartdag liep de kelder bomvol, gans de dag. Een geweldige propaganda voor de Volksunie. Honderden bladen «De Volksunie» werden er verkocht.

De meest vooraanstaande personaliteiten brachten er een bezoek, te veel in getal om allen te vermelden. Ook Mej. Van Assche, zuster van wijlen Dom Van Assche vereerde de kelder met haar bezoek. Ook Mevr. Depuydt en Dr. Depuydt werden bij de aanwezigen opgemerkt.

't Was een herdenken en leven zoals 't behoort.

En toekomstend jaar nog beter en vooral iets nieuws voor de jongeren.

Op het ogenblik van de Pastoor Blancke herdenking, te Kortemark, werd hier op het graf van mijn goede eerste gade, mij te vroeg ontnomen, een zeer mooie bloemengarve neergelegd, geschonken door een nederige en ware Volksunie-vriend die wenst onbekend te blijven.

Het opschrift luidde: «Aan de meter van de fiere klok Nele gewijd door Z.E.H. Pastoor Blancke».

Een zeer goede IJzerbedevaart voor Vlaanderen, een zeer vruchtbare bedevaart voor De Volksunie.

Jan De Bondt

VOOR
INDUSTRIALISATIE
AMNESTIE
ZELFBESTUUR
SLUIT AAN BIJ DE
VOLKSUNIE

HET LOT VAN ONZE VLAAMSE MIJNWERKERS

Een mijnwerker, waarvan het plaatselijk bestuur kanton St Truiden ons liet weten dat hij reeds meer dan twee jaar met gebroken ruggegraat te bed ligt stuurde ons een brief, die zo belangwekkend van inhoud is dat we hem volledig publiceren.

Genezing of herstel is voor onze vriend helaas uitgesloten zodat deze jonge man voor de rest van zijn leven met verlamde ledematen op het ziekbed weerhouden wordt. Slachtoffer van een mijninstorting!

Inzender liet ons toe zijn naam te publiceren. De redactie verkiesst dit echter niet omdat ze weet uit ervaring hoe venijnig partijen en sindikalistes zijn wanneer ze zich kunnen wreken... weze het op een menselijk wrak.

Geachte Heren,

In verband met Uw artikel in ons blad «De Volksunie» d.d. 18/8/56, en met betrekking op de droevige mijnramp te Marcinelle, is het misschien niet van belang ontbloeit dat U even een stem hoort van een Vlaamsbewuste mijnwerker-kolenhouwer welke zelf veel als slachtoffer van zijn beroep. Ingevolge een instorting werd ik n.l. invalide 150 % en als dusdanig meen ik te kunnen meespreken, met kennis van zaken, over de toestanden in de Belgische kolonmijnen — zo in het bekken van Charleroi, als het Luikse of het Limburgs bekken — waar ik gewerkt heb.

Als mobiele arbeider begonnen in de koolmijn «Vieux Campinaire» bij Charleroi, heb ik de gelegenheid gehad kennis te maken met de mentaliteit der Walen tegenover ons, Vlamingen, en, laat er ons geen doekjes om doen, ik herinner mij uit die periode nog best het scheldwoord «Flamin» en het slagwoord «Cinquième». Het ene betekende «koelie», het andere een boete van 1/5 van mijn dagloon (met of zonder reden).

Als gedemobiliseerde soldaat heb ik in 1940 gewerkt op de mijn «L'Aumônier», bij Luik. Zelfde toestanden, bij zoverre dat ik na korte duur (en de plagerijen beu) mijn heil zocht in het buitenland. (vrijwillige arbeider in Duitsland). Na verloop van 3 maand ben ik ook daar weggegaan omdat ik 1) heimwee had naar mijn gezin; 2) het scheldwoord «Flamin» veranderd was in «Flame» — het ene had ongeveer dezelfde betekenis als het andere — Alleen de arbeidsveiligheid in de Duitse mijnen stond 80 % hoger dan in de Waalse kolonmijnen die ik gekend had. (16 jaar geleden.)

Als geïnterneerde inciviek (wegens wapendracht en uniformdracht veroordeeld tot 7 jaar), — koolmijnwer van beroep —, liet ik mij overhalen te gaan werken in een P.M.G. in het Limburgs, n.l. Houthalen. Ondenkbaar waren de toestanden toentertijd (1946) in die kampen. Geschoold of ongeschoold — intellectueel of handarbeider — allen hadden de opdracht kolen te houwen en de produktie moest voldoen aan de vooruitgestelde normen. Wie in gebreke bleef kon er zeker van zijn dat hij, met droog brood en water, (in de winter zonder deken) de nacht ging doorbrengen in het cachot. (Bij herhaling verhoogde automatisch het aantal strafdagen.) Ongeschoolde arbeiders — op onbekend terrein — in de slechtste pijlers, en in gezelschap van ultra-Belgische vrije arbeiders welke ons uiterst vijandig gezind waren! U moet niet vragen hoe er geleden werd. Niettemin, wat komen moest bleef niet uit en de ongeschoolden van 1946 waren reeds in de loop van 1947 bekwaame krachten geworden welke de Mijndirektie nog moeilijk zou hebben kunnen missen. Broodroof en bedreigingen moesten er later voor zorgen dat, wanneer deze mensen in vrijheid kwamen hun geen andere uitweg bleef dan de koolmijn.

Zo heb ik later velen ontmoet in de ondergrond. Steeds waren er onder hen minstens 50 % welke met hoofd en schouders uitstaken boven buitenlandse en andere krachten bij het presteren op het kolenfront. Het gezonde Vlaamse bloed triomfeerde ook in de diepte en trots alles: Vlaamse fierheid en «bovenal die ijz'ren ijz'ren koppigheid» heeft hen daarbij nooit verlaten en hielp hen bij de zwaarste taak.

Van 1948 tot 4 juni 1953 werkte ik als «vrije» arbeider op de koolmijn te Winterslag. En hoewel ik ondertussen mijn rechten terugkreeg moest ik nog steeds te pas of te onpas ondervinden dat voor ons geen «terug» meer was. Het zwaarste, het gevaarlijkste werk was mijn deel. Ik deed het gaarne want dit soort werk werd goed betaald en thuis wachtte de vrouw met 7 kinderen. Mijn bekwaamheid was mij een persoonlijke waarborg. Tot op de dag dat ik in konflikt kwam met een kondukteur welke meende dat zijn dienst er in bestond zijn

werkvolk uit te persen als een citroen, ten koste van alle middelen. Mishandelingen van de zwakkeren... geldboeten voor de sterkeren... dit alles behoorde ondermeer tot de praktijk van deze Seigneur. Toen ook onze veiligheid bedreigd werd door het in zwang zijnde Stachanoff-systeem werd ik het grondig beu en... als bestbetaalde geschoolde kracht van de pijler, zette ik deze slavendrijver eens grondig op zijn nummer. Ik wendde mij rechtstreeks tot de Direkteur en... waar de boekhouding niet liegen kon enerzijds en de feiten welke ik de Kondukteur ten laste legde onmogelijk konden weerlegd worden... kreeg ik gelijk en als beloning werd ik zonder meer verplaatst van verdieping wat de onrechtstreekse oorzaak werd van het ongeval mij overkomen.

Niet alleen in de Waalse koolmijnen wordt de veiligheid veronachtzaamd. Dit geldt eveneens (zij het dan op kleinere schaal) in het Kempische bekken. Het is overal hetzelfde: alleen de produktie telt. Een wagon steenkool is méér waard dan een mensenleven! Materiaal — nodig om de veiligheid der arbeiders te verzekeren kost geld — en... waarom zou de Mijndirektie geld uitgeven waar men het zonder doen kan? Het systeem in zwang, d.w.z. het gedurig opdrijven der produktie ten koste van de individuele veiligheid der werklieden, moet falikant uitvallen en, zolang dit voortgaat, zullen er steeds slachtoffers vallen.

Zeker, er bestaan syndikaten — kommissies van toezicht op de veiligheid — inspektors van het mijnwezen — afgevaardigden aller kunne — maar... dit alles in theorie en om de goedgelovige gemeente zand in d'ogen te strooien. De Mijnbazen hebben het geld en met dit geld de macht. Het volstaat de o.s. afgevaardigden een vetbetaald lullekkerlevenpostje aan de hand te doen om al deze gekozenen — hun geweten te mulbanden. Dat is nu éénmaal de stand van zaken en ik, voor mijn deel, voorzie, voor de nabije toekomst, nog geen verandering welke een verbetering zou moeten uitmaken. Met groots opgezette bedelpartijen (geldomhalingen) — aandoenlijke redevoeringen — ijdele beloften enz... denkt de regering haar plicht te doen. De Premier «Dr. Van Acker» en zijn «compatriot» Dhr. Troolet zijn zo naïef te geloven dat hun aanwezigheid en de paar schamele woorden van medevoelen welke zij voor radio en pers stamelen volstaan kunnen tegenover het oneindig verdriet der rouwenden. Moesten de heren kunnen blikken in het hart der treurende vrouwen! Bah! Goedkope sentimentaliteit! Die weduwen en wezen — die moeders — die families — onze mijnwerkers, heren Ministers en Monseigneur... het zijn geen bedelaars, noch naïef van geest. Alleen een mijnwerker en zijn gezin begrijpen die smarten en kunnen medeleven. Spaart toch die mensen de kaakslag!!! Zorgt voor een Sociale Wet en een verzekering voor arbeidsongevallen welke de slachtoffers van dergelijke ongevallen een rechtmatig pensioen waarborgt aangepast aan de stijgende levensduur. Zorgt voor een Wet op de veiligheid in de Belgische mijnen. Stopt met Uw schijnheilige politiek alleen gebaseerd op bedrog en onderdrukking van alles wat Vlaams is. Wij, die betaalden met ons leven en onze gezondheid — evenmin onze kinderen — wij willen nog steeds niet genoemd worden «Ereburgers van het land» maar eisen wat is recht.

Tenslotte, heren der B.S.P. en C.V.P. ± Liberale meelopers, U welke zo gaarne reist op kosten van de Gemeenschap, waarom eens geen reisje geriskeerd naar het Roergebied? In de Duitse Koolmijnen kunt U allen allicht wat leren!! Neemt het een onbeholpen koolhouwer niet kwalijk dat hij zegt wat de waarheid is of... kunt U dat ook niet verduwen... zendt dan maar gerust Uw gewapende Macht naar ondergetekende. Uw gendarmes zijn mij geen onbekenden evenmin als Uw zogenaamde Moeder Justitia welke — Gode zij dank — blind is en niet weet wat er in haar naam gebeurt in dit gezegende land.

Kameraden van de Volksunie, het is U een dure plicht Uw stem te laten horen in het Parlement. U moogt onze Vlaamse mijnwerkers niet in de steek laten. Er ligt daar voor onze Partij een vruchtbaar terrein hetwelk slechts op ontginning wacht. Voor hen en met hen moet de harde strijd gestreden worden tot het schone einde dat ons brengen moet tot het doel, zegge: Vrije Vlaming in een vrij land.

Aanvaardt de betuiging mijner oprechte Vlaams-Nationalistische gevoelens!

V. R. M.

N. B. Zo gewent blijf ik ter beschikking voor verdere inlichtingen met namen, data, en feiten.

VAN DE HAK OP DE TAK

Geen voortijdige bijeenroeping van het Parlement

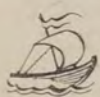
De vreselijke ramp van Marcinelle, de voortdurende stijging van de levensduurte, de kwestie van het kanaal van Suez, niets kan dhr. Van Acker bewegen het Parlement in bijzondere zitting bijeen te roepen. De eerste minister regeert liever zonder het Parlement en ten andere, wensen de heren vertegenwoordigers des volks wel uit hun vakantiegenoegens teruggeroepen te worden. Weliswaar heeft het hoofdbestuur van de C.V.P. aangedrongen bij dhr. Van Acker om de zaak van Marcinelle in openbare zitting in de Kamer te bespreken, maar dit gebeurde zonder grote overtuiging en de eerste minister heeft hen dan maar tevreden gesteld met de belofte dat een paar Kommissies in de loop van de maand september zullen vergaderen, waar de ramp van Marcinelle zal behandeld worden. Alles goed beschouwd wat kan het Parlement in deze rampzalige kwestie nog doen? Er werden twee interpellaties geannonceerd, een vanwege de kommunisten en een andere vanwege de C.V.P. De eerste gaat de schuld op de schouders van het patronaat schuiven. De tweede, we menen dat het dhr. Behogne is, zal proberen de regering de schuld aan te wijven en de socialistische sindikaten, die toen er maar enigszins sprake was van het sluiten der marginale mijnen met staking dreigden. Maar de regering zal dan waarschijnlijk aan de heren van de C.V.P. vragen wat zij gedaan hebben gedurende de jaren dat zij aan het bewind waren, en een fatsoenlijk antwoord hierop zal dhr. Bohogne moeilijk vallen. Dan is er nog de kwestie van de nationalisatie van het steenkolenbedrijf, waar dhr. Renard en dhr. Gailly hevige voorstanders van zijn en hiervoor een geweldige propaganda maken in de sindikalistische middelen. Het dient gezegd dat er ook in de walse kristen arbeidersorganisaties heel wat leden gewonnen zijn voor de idee van de nationalisatie. De regering en ook de heer Buset, Voorzitter van de B.S.P. zijn op dit gebied zeer terughoudend, het komt er natuurlijk op aan de liberalen in de regeringscombine niet af te schrikken.

Wat er ook van zij al dat politiek geschermd rond de ramp van Marcinelle zal de 270 slachtoffers niet terug levend maken, en al de eventuele maatregelen en sancties die men zal treffen, evenmin. Maar dit zal niet beletten dat iedere partij politieke munt zal trachten te slaan uit deze ramp.

★★

Er is dan tweedens de kwestie van de stijgende levensduurte.

Ons land bevindt zich in een periode van hoogconjunctuur, zulk een periode brengt steeds een stijging van de levensduurte mee. Het indekscijfer stijgt geleidelijk en Minister Rey, voor wie deze stijging een nachtmerrie is geworden, zoekt naar slachtoffers. Tot nog toe waren het steeds de boeren die het gelag moesten betalen, maar hun toestand is op dit ogenblik zo bijzonder slecht, dat men op gevaar af van hun volledige ondergang te bewerken, niet meer verder hun prijzen kan drukken. Een ongenadige winter had reeds onnoemelijke schade aangericht aan de winterbezaaiingen, een even ongunstige zomerperiode met onbehoorlijk veel regen heeft eveneens de oogst bedorven zodat de boeren met gewettigde angst de komende maanden tegemoet zien. In deze omstandigheden hun prijzen nog beknotten teneinde het indekscijfer in evenwicht te houden, zou niet enkel de totale ondergang van de landbouw

in onze gewesten betekenen, maar tevens een nefaste invloed hebben op de algemene economische toestand. Er moet dus iets anders op gezocht worden. Er wordt gesproken van de herinvoering van de overdrachtstaks op de export, dit nadat men de uitvoer tot het uiterste heeft aangemoedigd en deze uitvoer voor een groot gedeelte het welvaartspeil van het land — uitzondering gemaakt van de boernstand — heeft doen stijgen.

We hebben de indruk dat men naar de oorzaak van deze stijgende levensduurte zoekt juist daar waar ze niet te vinden is. De verminderde arbeidstijd heeft ontegensprekelijk de levensduurte in de hand gewerkt, veel meer dan de prijs van de melk of van verwarmingsapparaten. Over het eerste wordt niet meer gesproken, over het tweede wordt zeer ernstig gediscussieerd in de Prijzenkommissie.

★★

Een derde kwestie is de beroering rond het Kanaal van Suez.

Onze grote internationale politiker, de man die de wereld ons benijdt, dhr. P.H. Spaak werd over deze kwestie niet geraadpleegd. Hij bevond zich ten andere in Kongo, toen Kolonel Nasser met een pennetrek de internationale maatschappij, die het Suezkanaal beheerde nationaliseerde. Intussen is hij uit onze kolonie teruggekeerd en is even poolshoogte gaan nemen in Engeland en in plaats van in deze zaak, die ten slotte België weinig of niet interesseert, zich diplomatisch afzijdig te houden, heeft hij toch gemeend te moeten verklaren dat men in geen geval aan Nasser mag toegeven...

Wij zeiden daarnet dat deze zaak voor ons land weinig belang heeft. Schepen onder Belgische vlag die door het Suezkanaal varen, zijn zo weinig in getal dat dus van die kant voor ons land geen moeilijkheden te verwachten zijn.

Moeilijkheden zouden echter kunnen opreizen wanneer Engeland en Frankrijk moedwillig op een gewapend conflict aansturen. Wij hebben geen simpatie voor Kolonel Nasser, maar in deze zaak heeft hij tot nog toe niets gedaan dat niet zijn volle recht was. Hoe internationaal de maatschappij van het Suezkanaal ook was, het was ten slotte toch een Egyptische Maatschappij en dus had Nasser het recht ze te naasten. Ondervonden sindsdien schepen moeilijkheden bij de doorvaart door het Kanaal? Neen. Of misschien een paar Israëlische vaartuigen, maar die ondervonden diezelfde moeilijkheden toen het Kanaal nog onder Internationaal toezicht stond. Maar Sir Anthony Eden, de Engelse premier, heeft nu eenmaal het idee fixe dat Nasser niet te betrouwen is en dat hij ten val moet worden gebracht en Frankrijk vraagt niet beter dan hier een handje toe te steken, want de val van Nasser zou zeer te pas komen om hun hopeuze toestand in Algerië nog enigszins te redden.

Sir Anthony Eden heeft men tijdens zijn premierschap verweten maar een slap eerste minister te zijn, hij wil nu tonen dat hij ook brutaal koppig kan zijn. Koppig is hij steeds geweest, dat heeft hij al bewezen vóór de oorlog door zijn houding tegenover Mussolini. Deze koppigheid van Eden heeft waarschijnlijk er veel toe bijgedragen dat Mussolini zich later tot Duitsland heeft gewend. Nu wil Eden de huid van Nasser. Of hij ze hebben zal is een andere zaak. In Engeland zelf is de openbare opinie ten

zeerste veelede deze kwestie en een groot gedeelte van deze opinie is gekant tegen een militaire interventie. Amerika is eveneens zeer voorzichtig. Dan is er ook nog Rusland. De heer Shepilov, de opvolger van Molotov, als minister van buitenlandse zaken van de Sovjet-Unie heeft niet het norse karakter van zijn voorganger. Hij is ook heel wat jonger en veel eleganter. Maar te Londen tijdens de Konferentie van de XXII heeft hij zeer duidelijk laten verstaan dat Rusland volledig akkoord gaat met de door Nasser gevoerde politiek. Menen Engeland en Frankrijk dat Rusland lijdzaam zal blijven toekijken, moesten zij er toe besluiten een militaire aktie te voeren tegen Egypte? En alles duidt erop dat zij Nasser willen dwingen, zelfs op gevaar af een internationaal konflikt te onketenen. Het landen van Franse eenheden op het eiland Cyprus, de konzentratie van oorlogschepen en troepen-transporten in de Middellandse zee, gezegd om de vrije doorvaart door het Suezkanaal te beschermen, daar waar deze doorvaart nog nooit verhinderd werd, dit alles moet onvermijdelijk tot een krisis lijden.

Waarom wordt deze kwestie dan niet voorgelegd aan de U.N.O.? Omdat Engeland en Frankrijk er niet zeker van zijn in het gelijk gesteld te worden, dit wordt van quasi-officiële zijde cinisch toegegeven. Ook de Veiligheidsraad schijnt niet te betrouwen te zijn, want daar kan Sovjet-Rusland zijn veto stellen. Dus maar liever op eigen hand verder gaan, menen Engeland en Frankrijk.

Na de verwerping door Kolonel Nasser van de voorstellen der XVII, is de toestand volgens de heer Menzies, de Australische premier die deze voorstellen aan Nasser is gaan terhandstellen, zeer ernstig.

Of dit «zeer ernstig» nu betekent dat Engeland en Frankrijk hun wil zullen doordrijven en Nasser met wapengeweld zullen dwingen toe te geven, kunnen we op het ogenblik, wanneer we dit neerschrijven, niet bevestigen. Wat ons in deze wel enigszins beangstigt is de weinige reaksie die zich in de wereld voordoeft bij dit vooruitzicht van een gewapend konflikt. Is het mensdom, amper na een goede 10 jaar reeds de verschrikkingen van de jongste wereldoorlog vergeten? Als staatshoofden hun mond open doen dan is het om de vrede te verheerlijken, hoe dikwijls heeft Eden, de vredeswil van Hare Majesteitsregering niet beklemtoond, maar nu dat de petroleumbelangen - en dat is de enige en grote kwestie - van Albion gevaar lopen, wordt van vredeswil plots overgeschakeld naar dreigend wapengeknetter...

★★

Marcinelle, stijgende levensduurte, dreigend gewapend-konflikt rond het Suezkanaal, allemaal kwesties die de olympische kalmte van onze grote Aziel niet kunnen beroeren. Hij heeft zelfs weer enkele dagen verlof genomen, aangezien zijn eerste moest ingkort worden tengevolge van de mijnramp, die toen aktueel, maar thans ook reeds, voor wat het spektakulair karakter betreft, tot het verleden behoort. Misschien maakt hij van dit nieuwe verlof gebruik, om tegen zijn gewoonte in over al deze zaken eens rustig na te denken en achteraf te handelen. En dan moet hij zich ook nog klaar maken om met zijn vriend P.H. Spaak een reisje te maken naar Moskou, om er het kultureel akkoord te gaan ondertekenen dat door Minister Collard aldaar is afgesloten.

MOTIE

Het hoofdbestuur van de Volksunie, vergaderd te Brussel, heeft een grondige bespreking gewijd aan de vraagstukken die verband houden met de mijnramp te Marcinelle.

Het is van oordeel dat ieder onderzoek dat de verantwoordelijkheid van de huidige en vorige regeringen, alsmede van de sindikaten, buiten beschouwing laat ontoereikend is, omdat de verantwoordelijkheid van de staatsinstanties en van de sindikaten onbetwistbaar ter sprake moet komen; eist daarom dat het onderzoek zou toevertrouwd worden aan een onderzoekskommissie volledig onafhankelijk én van de regering én van de sindikaten én van de patroons;

Het verzet zich tegen een nationalisatie-politiek wanneer deze politiek er moet toe leiden nog meer gelden van de gemeenschap weg te gooien om op kunstmatige wijze het Waalse economisch overwicht in het land te bestendigen;

Het klaagt het treurige lot aan van de Vlaamse arbeiders in Wallonië, aan wie werkgelegenheid in eigen gewest onthouden wordt, die slechter behandeld worden dan vreemdelingen, doch die door sindikaten en officiële instanties schandelijk verwaarloosd worden omdat het maar Vlamingen zijn;

Het eist dat het aandeel van de rechthebbenden der Vlaamse slachtoffers van de mijnramp in de steungelden zou overgemaakt worden aan een Vlaams steunkomitee, waarin onze mensen vertrouwen kunnen hebben;

Het eist dat de mijnwerkers in de bloeiende Limburgse mijnen minstens hetzelfde loon zouden bekomen als de Waalse mijnen uitbetalen; doet een oproep tot de Vlaamse mijnwerkers om in de Limburgse kolenmijnen te gaan werken;

Het betreurt dat het parlement niet onmiddellijk samengeroepen werd en ziet hierin een bewijs van het schuld-bewustzijn der regering; geeft opdracht aan de volksvertegenwoordiger van de Volksunie een verzoek tot interpellatie in te dienen;

Het bevestigt ten overstaan van de toestanden die door de mijnramp in het licht gesteld werden de noodzakelijkheid van zelfbestuur door federalisme opdat een einde zou gesteld worden aan de krasse achteruitstelling der Vlaamse gewesten en de verwaarlozing van de belangen der Vlaamse arbeidende klasse.

Brussel, 8 september 1956.

SPAAK OORLOGSTOKER

Onze plezante minister van buitenlandse zaken, de heer Spaak, heeft naar het schijnt de ministers van buitenlandse zaken van Frankrijk en Engeland aangespoord «niet toe te geven aan de intimidatie van Egypte». In andere woorden: hij heeft hen opgehoofd om verder te gaan met het wapengekletter op gevaar af in een oorlog meegesleept te worden.

Wij weten wel bij ervaring dat de eerste of een der eersten die «moedig» de vlucht zal nemen zodra er gevaar dreigt de heer Spaak zal zijn. Maar dat is nog geen reden om als oorlogstoker op te treden. Het is echter een feit dat onze minister van buitenlandse zaken steeds op de eerste rang staat wanneer het er om gaat de belangen van Frankrijk te verdedigen, ook al lijdt België er schade door. Wat ongetwijfeld nu weer het geval is: in Egypte, waar er voor onze buitenlandse handel heel wat mogelijkheden zijn, zal men wel opgetogen zijn over de houding van Spaak.

Er zijn nog altijd mensen die België alleen kunnen zien als een verlengstuk een provincie van Frankrijk... en zij hebben, helaas, onze buitenlandse politiek en dus ons lot in handen.

KANTTEKENINGEN BIJ

«STANDAARD» KANTTEKENINGEN

«Krepeer, Vlaming, en «men» toont begrip voor uw recht».

«Het dient erkend te worden dat (bij de mijhramp te Marcinelle) de overheid in de Staat zowel als in de kerk, blijk heeft gegeven van begrip. Dat de bisschop van Doornik mede door het gebruik van het Nederlands het hart van zwaargetroffen families heeft weten te bereiken, mag worden toegeschreven aan het feit dat het gemoedsleven altijd zwaar weegt in het religieuze leven».

Deze zinnen van de Standaard (hoofd)redacteur vormen de meest cinische mop die gedurende dagen, vanuit de kolommen van een kristelijke krant op het gezicht der Vlamingen is neergekomen!

Bedenkt dat deze regering, de regering Van Acker-Liebaert, een ploeg geografische Vlamingen, zich sedert de bevrijding het meest vijandig tegen de Vlamingen heeft aangesteld.

Dat er nog zoveel Vlamingen zijn onder de lijken uit het Marcinelse graf opgehaald, is grotendeels hun schuld! Niets, nog minder dan niets, hebben ze gedaan om de schrijnende plaag der mobiliteit, 14 tot 16 uur afwezigheid voor 8 uur betaald werk, maar enigszins te lenigen!

Toen de C.V.P.-er Van Houtte in de vorige regering een belastingverlichting ten bate van nieuwe nijverheden in Vlaanderen voorstelde, joelde de vertegenwoordigers van het Waalse «herrenvolk» die dag in de Kamer aanwezig, hem meesterlijk uit! De Vlaamse socialist grinnikte! Dit was het enig gebaar dat hen door hun Waalse meester was toegelaten! Ze hadden voor de zoveelste keer de stoffelijke belangen der arbeiders verdedigd!!

De hogergenoemde ploeg zou het nog beter doen. Meer dan drie miljard frank werd ter beschikking gesteld van die industrieën, die meer dan honderd arbeiders telden. De Gentse leilaert had het goed berekend. De miljarden gingen naar Wallonië en de Vlaamse arbeiders konden ze achterna rijden in hobbelerende retreinen en dito autobussen. Maar wat geeft dat? Moeten Van Acker en Liebaert ook niet alle dagen naar Brussel?

Die Waalse mijnen rendeerden niet meer! Dan er maar Amerikaanse dollars en Vlaamse franken ingepompt! Het sluiten van zo'n put zou de lokale «commerce» hebben benadeeld en enkele Waalse ingenieurs en bedienden voorlopig zonder werk hebben gezet! De gekregen dollars besteden aan de modernisering? Hun! Er werken toch maar vreemdelingen!

Hebben de vakbandleiders behorend tot de partij van die heren geëist dat, waar een zeker percentage Vlaamse arbeiders aanwezig is, Vlaamssprekenden onder de bedienden moeten ter beschikking zijn om hen te woord te staan? «Misselijk romantisme» zouden de verdierlijken van «Vooruit» schrijven Eerbied voor de arbeiders? Alla kom, als ze maar genoeg te eten hebben!

En toen is het gebeurd! Hele zwermen ministeriële zwarte raven, met lijkbiddersgezichten kwamen naar Marcinelle afgezakt. Ietwat schichtig gluurden ze rond en de gejaagde klop van hun hart vertraagde maar, toen ze bemerkten dat het mijnheeren, waarachter bleke en vergramde gezichten hen scherp opnamen, stevig was gesloten en bewaakt door rijkswachtpeletons!

Toen opende Van Acker zijn mond en liet, slijmerig en toonloos als altijd, de volgende woorden vallen «Arbeiders ik bewonder U om de moed die ge hebt opgebracht, zo ver van huis te komen werken voor wat brood».

Samen met Liebaert had hij alles in het werk gesteld om de arbeiders in zo groten getale en zo ver weg van huis, hun dagelijks brood te doen verdienen! En nu ze dood waren bewonderde hij hun moed!!!

Juich, Standaard, juich voor dit on-eindig diep begrip!

Ook de Kerk was daar! De Standaardman had het woord «Kerk» wat de toespraken betreft, beter achterwege gelaten. De Kerk was daar om zo mogelijk te berechten H.H. Oliën toe te dienen, de H. Mis te celebreren en de doden kristelijk te begraven. Hoe moeten de zwarte ministeriële raven daar onwennig hebben rondgelopen! Hoeveel druppels verloren gegooit wijwater, hebben op de tere blanke huid gebrand van die zwoegende «ondergrondse» loepieten? Zo goed als alle nabestaanden der slachtoffers hadden een kristelijke begrafenis geëist. Was dat de uitslag van hun jarenlang antikristelijk gewoet? Het was om te wanhopen! Zou die Kerk het dan eeuwig halen?

«De Waalse bisschop uit het Waalse land heeft dan ook, mede door het gebruik van de Vlaamse taal blijk gegeven van zijn sympathie voor de Vlaamse mens» schrijft de Standaardman dankbaar en voldaan!

Bewegingsleven

Hoe jammer dat die simpatie maar bij de lijkst tot uiting komt!

In de Waalse nijverheidsgemeenten op de taalgrens en diep in Wallonië, komen zich jaarlijks duizenden Vlaamse arbeiders vestigen. Ze zijn het pendelen beu. In Vlaanderen leefden ze nog als kristenen, in Wallonië houden ze er mee op. De Waalse klerus onder het gezag van «de Waalse bisschop» kent en leert geen Nederlands. Vreemde talen zijn goed voor missionarissen. Dan maar liever een Vlaamse pater ingevoerd!

In Vlaamse dorpen en steden nemen de Vlaamse pastoors de «Libre Belgique». Ze moeten hun Frans onderhouden om maandelijks een praatje te kunnen slaan met baron en baronesse. Ook de steedse ontvlamste bourgeoisie (barbaren zou De Linie schrijven) moeten worden ontzien!

Aan de kust moet goed Frans worden gepreikt, al ware het maar terwille van de schaal! Duizenden priesters in het Brusselsse, na zes jaar seminarie te Mechelen, stotteren nog gebrekkig Nederlands! Vlaamse mensen die om den brode Brussel en omgeving komen wonen, stoten ze af door hun gebrekkige taalkennis. Om die streekverhuizing, terwille van arbeid en brood, tegen te gaan of te remmen, is nooit vanwege de bisschoppen een brief op de kassal afgelezen: de schandalige werkloosheid in het Vlaamse land, met al de gevolgen van dien, schijnt hen koud te laten!

De bedreiging een kredietvretende slecht gebouwde Waalse mijn te sluiten, doet de simpatieke Waalse bisschop naar de pen grijpen! Die inspanning hebben de Belgische bisschoppen voor hun Vlaamse kudde, de bron van die macht, nooit gedaan!

«Slechts waar de kerk als organisatorische macht in de maatschappij optreedt — en dat is ze ook en dat moet ze zijn — kan het Vlaams wel eens veronachtzaamd worden en is het zelfs wel eens bestreden» Zo! Zo! «Maar die tijd is voorbij» konkludeert de redakteur van het «Schild van Vlaanderen».

«Voor de politieke overheid lagen de dingen anders. Het ging er voor alles om een rechtskwestie. Op een dergelijk moment mocht er niets gebeuren dat ons als vreemdelingen of slechts als ten dele meetellenden in het politieke huis zou doen voorkomen.» Nog eens, cinischer kon het niet gezegd!

126 jaar lang heeft de «politieke overheid» van dit land met de hakken der Vlaamse boerenbeesten gespeeld, en ze zal dit spel na de begrafenis voorzetten! Voor die paar minuten rechtsherstel, op dat moment, heeft ze alvast de dank van «De Standaard» gekregen!!!

En toch mag dit alles geen aanleiding geven tot pessimisme! Er is vooruitgang!

Bij de aanvang van wereldoorlog I sprak koning Albert «Vlamingen, gedenkt de gulden sporenslag!» De Vlaamse modderpiotten dachten er aan. Ze gaven hun bloed en hun leven. De oorlog ten einde vond koning Albert het niet meer nodig aan 1302 te doen herinneren. Enkele jaren later werden de grafzerken van gesneuvelde Vlaamse soldaten verbrijzeld. Dit zou waarschijnlijk nu niet meer gebeuren: in 1956 toont men «begrip» bij de kist!

In 1906 verklaarden de doorluchtige Bisschoppen van België «Het Nederlands is geen geschikte taal voor hoger onderwijs». Sedert een tiental jaren hebben we te Leuven een karikatuur van een Vlaamse hogeschool. Onze trots en onze ontgoocheling!

En toch, immer vooruit dappere Vlamingen! In 2030 zal het begrip nog dieper en hechter zijn!!!

GENT-EEKLO

De deelname aan het Vlaams Nationaal Zangfeest was dit jaar voor ons arrondissement dubbel zo hoog als voorgaande jaar. De organisatie werd tijdig aangepakt en gaf per gewest zeer voldoende resultaten. Ook wat de Bedevaart betreft was de deelname merklijk beter. Aan al onze medewerkers die zich bereidwillig hebben ingezet onze beste dank. Wij vragen hen, langs deze weg, ons de adreslijsten te willen bezorgen. Dan wordt hen geregeld proefnummers van De Volksunie toegezonden. Lezers worden abonneenten. Help geregeld abonneenten winnen, dat is Uw werk.

In de voorbije zomermaanden werd de Amnestieaktie niet stilgelegd. De «aktie» «Daels terug, Moens terug» werd bij de Rodenbachfeesten met bijval aangepakt. Duizenden strooibiljetten werden verspreid. Te Roeselare op 27 juli manifesteerden een duizendtal jongeren en eisten Daels terug, Elias vrij.

Op de vooravond van de Bedevaart te Diksmuide werd met hele groepen opgestapt naar de Markt. Honderden en nog honderden jonge mannen skandeerden aanhoudend «Daels, Daels»

★

Dat «Vooruit» woest doet omwille van een Belgische Vlag, die in de IJzer terecht kwam — afgewaaid volgens Schildwacht! — is voor Super-patriotten «normaal». Aan de Vooruit te Gent heeft de wind nog geen kans gekregen om zo een streek uit te halen, want daar zijn Belgische vlaggen ver te zoeken zeldzaamheden. In rode stoeten wemelt het immers altijd van driekleuren? De vaderlanders van «het gebroken geweer» hebben genoeg aan hun rode partijvlag, te Diksmuide is de Leeuwenvlag voldoende; Vooruit, ook voor ons!

★

De nacht voor de IJzerbedevaart werden enkele bruggen over de autosnelweg Brussel-Oostende flink beschilderd met Volksuniekleuren. De Bedevaarders beleefden er hun genoeg aan!

De week nadien werden Evergem, Sleidingen, Ter Donk, Langerbrugge (vooral langs het kanaal van Terneuzen was er «overdaad» gepleegd!) en Oostakker bewerkt met kalk en met aanplakbrieven.

Mobiliteit — Zou Vooruit hier geen werk kunnen van maken? Op de avondtreinen, die na 19 uur Gent verlaten en de arbeiders thuis brengen die hun uurtjes hebben geklopt te Brussel, Luik of Kortrijk is er gewoonlijk zitplaats te kort. Dan mogen die mensen, die soms dertien uur van huis zijn, op de koop toe nog rechtstaan. Zou Minister Anseele, die na volbrachte dagtaak, in geen spoorkeopee moet rechtstaan, niet eens door «Vooruit» kunnen bewerkt worden om hier «menselijke» toestanden te bezorgen. Doch doe niet woest, Vooruit, want Anseele verdraagt dat niet. In ieder geval, bij voorbaat dank, want het gaat om Vlaamse arbeiders en om geen Luikse bourgeoisie die zich aan zee eens lekker willen bruin branden.

Een van onze Gentse lezers stuurde ons volgende brief:

Karel de leugenaar

Het is de eerste keer niet dat Karel (de leugenaar) Van Cauwelaert (Schildwacht van «Het Volk») met zijn lezers een loopje neemt, maar wat hij zonder enige blijk van schaamte durft neerschrijven over het afrukken der Belgische vlag tijdens de jongste IJzerbedevaart toont heel duidelijk dat hij evenals Piet Vermeylen niet aan zijn eerste leugen is dood gegaan. Hij doet werkelijk een onbegrensd vertrouwen hebben in de argeloosheid van zijn lezers als hij voor het verdwijnen van die Tricolor beroep doet op een «zeer hevige wind».

Misschien zou ik het ook hebben geloofd als «trouwe» lezer van «Het Volk» had ik niet persoonlijk gezien dat die «hevige wind» bestond uit enkele mannen, die onder goedkeurend applaus van de omstaanders de vlag naar beneden trokken en de staak in de IJzer wierpen.

Daarbij hij moet geen inlichtingen vragen aan het weerkundig instituut, de sekretaris van het IJzerbedevaartkomitee zal hem best kunnen uitleggen uit welke richting die «hevige wind» kwam. Geen 200 bedevaarders zijn er die er iets van afweten beweert «Schildwacht» maar hij mag gerust zijn, heel wat meer mensen zullen zich wel de vraag hebben gesteld: Wat moeten wij van die leugenaar «Schildwacht» nog geloven, en was het tot nu toe wel alles «Evangelië» wat we van hen te slikken kregen over de Koningskwestie, Schoolstrijd en vele andere vraagstukken waarvoor hij zich warm maakte?

Een Gentse lezer

NEVELE

De misgangers waren op zondag 2 sept. i.l. niet weinig verwonderd toen ze door de micro werden opgeroepen naar een openluchtmeeting van de Volksunie aan de kerk. Hier de Volksunie, we moeten U spreken

over de schoolstrijd en Marcinelle. Allo, in welke daze van de schoolstrijd zijn we nu! Allo, de mobiliteitspolitiek van de regering van Acker. Wij eisen nijverheid en werkgelegenheid in eigen streek.

Rond de auto werd samengecroept en de aktie «Band» van de Volksunie Gent-Eeklo zette in. Een zorgvuldig voorbereide tekst in vorm van een vraaggesprek met een gewezen C.V.P.-er hield de aandacht van honderden luisteraars geboid. Een geduchte rekening werd aangeboden. Na de meeting werd ook Vosselare bewerkt en dan terug naar de straten van Nevele.

Onze kolportageploeg was mee op tocht en verkocht heel wat nummers van het blad. Ook tientallen nummers werden uitgereikt in de werkdijk. Aan de kerken werden honderden strooibiljetten uitgedeeld. Hierin werden de gevolgen van de mobiliteitspolitiek aangeklaagd. Ook de «verkeerde» subsidiepolitiek tegenover de Waalse koolmijnen werd afgekamd. Een flink initiatief van onze propagandadienst.

KADER- EN SPREKERSCHOOL

Op zaterdag 6 oktober 1956

Lokaal : Hotel Warson, Stationstraat
17 u. : Kaderschool : leiding : Mr.

Frans van der Elst

19 u. 15 : Sprekersschool : leiding :
Drs. Wim Jorissen.

We rekenen er op dat simpatisanten en propagandisten deze enige gelegenheid tot scholing zullen waarnemen.

EINDELIJK

De 29 ste IJzerbedevaart is eindelijk uitgegroeid in de geest van onze ijzerjongens. De Volksunie heeft de bedevaart in de goede richting gedreven. Door ons aanhoudend gehamer op dezelfde nagel, is het bedevaartkomitee in onze voetsporen moeten volgen. Verstaat ons wel. Het is nog niet ten volle zoale het zou moeten zijn. Maar de velen onder mensen die tot nogtoe weigerden om nog naar de bedevaarten te gaan, kunnen gerust tot een ander besluit komen. Door hun hulp, zullen wij zorgen dat de Vlaams-nationale geest, die voor de oorlog te Kaaskerke-Diksmuide aanwezig was, terug volledig tot zijn recht zal komen. Dit hebben zij, die er dit jaar aanwezig waren al ondervonden. En het komitee mag ervan verzekerd zijn, ondanks het remmen van een paar elementen, die met- of tegen hun wil zullen moeten verdwijnen, dat onze strijd harder en harder zal gevoerd worden, tot wij het edel doel zullen bereikt hebben, namelijk het testament onzer gesneuvelde IJzerjongens ten uitvoer te brengen.

Vlaamse kameraden, sluit u aan bij de Volksunie. Volg onze richtlijnen, want onze leuze is : hameren, hameren, Vlaamse smeder, tot Van Boeckel zijn meester ziet.

De goedendag.

HET MOBIEL SLACHTVEE

(vervolg van blz. 1)

De socialist vinden het daarbij niet nodig dat het parlement zou samen geroepen worden en Buset gaf nog een uitbrander aan een socialistisch «kameraad» die dit durfde te eisen. Het was maar nadat de arbeiders zelf uit de rode band sprongen door te staken dat de verburgerlijkte socialistische bonze hun stomiteit inzagen.

Thans echter proberen ze andermaal uitstel te krijgen. Hun geweten is niet gerust. En terecht!

Wij hebben ons als enige partij sinds ons ontstaan krachtig tegen de schande en de misdaad van de mobiliteit verzet. Onze eisen mogen andermaal klaar gesteld worden.

De onzinnige en misdadige mobiliteit dient op te houden! Het ellendig bestaan en de onmenselijke dood van velen van onze Vlaamse dompelaars schreeuwt om economische en sociale hervormingen door de industrialisatie van Vlaanderen! In deze levensstrijd van het nationale Vlaanderen zal de Volksunie niet zwijgen, maar steeds luider aanklagen naargelang onze middelen toenemen.

Het heestenbestaan van onze Vlaamse mobilien heeft lang genoeg geduurd. Zij mogen niet in nog groter getal afgeslacht worden.

DE VOLKSUNIE — 2° JAARGANG - 15 SEPTEMBER 1956 N° 17

REDAKTIE :

Mr Van der Elst, Hoofdredakteur, Beisegemstr. 20, N.O.Heembeek (Brussel)
Drs Wim Jorissen, redaktiesekretaris, Beethovenstraat 16, Anderlecht,
Tel. (02)21.84.21 Alle briefwisseling voor blad op dit adres sturen.

BEHEER :

Kartuizerstraat 58, Brussel : Op dit adres onbestelbare bladen terug zenden.

Jaarabonnement : 80 Fr.

Steunabonnement : 150 Fr. (minimum)

Halfjaarlijks : 40 Fr.

Losse nummers : 5 Fr.

Alle stortingen voor het blad op postgiro 54.45.46, W. Jorissen, Brussel.

De Volksunie verschijnt de eerste en derde zaterdag van de maand.

Verant. voor uitgave en opstel : Mr H. Wag emans, Stefaniestraat, 14, Antwerpen.